

steren og ved forhandlinger i udvalget, for vi mener, at det er nødvendigt.

Derimod vil vi gerne fastholde skattefradragets retten, for vi føler os overbevist om, at der stadig i de fleste tilfælde er tale om børnebidrag og ægtefællebidrag, der går til et godt formål. Det virker også forkert, hvis vi lige pludselig vil skelne mellem børn, der bor i Danmark, og børn, der bor i udlandet, for det kunne rejse spørgsmålet: Hvad så med de bidrag, der sendes til Sverige? Her er det jo ikke tilfældet, at leveomkostningerne er så meget lavere, som Fremskridtspartiet bygger noget af sin argumentation på.

I øvrigt er det en argumentation, der ikke holder. Det er således forkert, når Fremskridtspartiet taler om kapitalflugt, fordi de ikke anerkender endestationen for pengene. Det er i hvert fald konservativ politik, at folk skal have lov til at bruge deres penge, som de vil. Jeg ved ikke, om det er noget, Fremskridtspartiet kan tilslutte sig.

Da vi altså ikke tror på bemærkningerne om kapitalflugt, og da vi også gerne vil fastholde skattefradragets retten, vil vi i Det Konservative Folkeparti stemme imod beslutningsforslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre medvirkede for ikke så mange måneder siden til afskaffelse af fradrag for forsørgelseskontrakter, og det gjorde vi med blødende hjerte, men vi måtte erkende, at der var dokumentation for temmelig omfattende misbrug. En ordning, som i øvrigt sikkert har været til gavn for mange, viste sig at blive misbrugt til ugunst for den danske statskasse og til skade for retsbevidstheden, og det syntes vi ikke vi kunne være medvirkende til at bibeholde. Derfor var vi med til at afskaffe fradrag for forsørgelseskontrakterne.

Men sammenligningen med forsørgelseskontrakterne holder ikke i det her tilfælde. Fremskridtspartiet sammenholder bidrag til ægtefælle og børn med de frivilligt påtagne forsørgelseskontrakter, som man kunne få fradrag for, og den sammenligning holder ikke, for ægtefæller har gensidig forsørgelsespligt, og man har forsørgelsespligt over for sine børn, og ifølge dansk lov har man ikke forsørgelsespligt over for sine forældre eller over for brødre og søstre eller svogre og svigerinder eller andre familiemedlemmer, som måtte være kommet i vanskeligheder og som derfor har brug for en håndsrækning fra familien. Forsørgelsespligten gælder

ifølge dansk ret ægtefæller og børn, og derfor skal der også være fradragsmulighed for de bidrag, man betaler til ægtefæller og børn, uanset hvor de pågældende opholder sig. Det eneste, der kan gøre, at de ikke skal have bidrag, kan være, at den pågældende ægtefælle frasiger sig forsørgelsen og siger: Jeg kan godt klare mig selv.

Derfor er det ikke rimeligt at sammenholde de to typer bidrag, og derfor kan Det Radikale Venstre ikke støtte dette forslag, og jeg taler både på Det Radikale Venstres og på Centrum-Demokraternes vegne.

Frank Aaen (EL):

Jeg synes, der er tale om en usmagelig mistænkkeliggørelse af udlændinge, for der er ikke noget, der tyder på, at der er et sagligt grundlag for det her forslag, og selv om der skulle være enkelte tilfælde, synes jeg i øvrigt, man i urimelig grad ville ramme uskyldige børn og tidligere ægtefæller, hvis man gennemførte forslaget.

Og jeg vil sige til Fremskridtspartiet, at hvis man er så interesseret i at kigge efter misbrug, tror jeg sådan set, man med meget større held kunne finde misbrug i Danmark af betalingen til børn og tidligere ægtefæller, hvis det endelig var, at det var misbruget og hensynet til statskassen, man var så omsorgsfuld over for.

Vi kan altså ikke støtte forslaget, og jeg skal hilse fra SF's ordfører – som desværre ikke kan være til stede – og sige, at SF heller ikke støtter forslaget.

Poul Nødgaard (DF):

Der er dele i det her forslag, som jeg synes er gode, og dem skal Fremskridtspartiet selvfølgelig ikke have utak for, men det, som jeg ikke bryder mig om ved forslaget, og som gør, at vi kan få utrolig svært ved at støtte det, er, at man blander tingene utrolig meget sammen.

For når man læser bemærkningerne til forslaget, fremgår det fuldstændig klart, at i et tilfælde med et dansk ægtepar, hvis ægteskab går i opløsning, og hvor fru flytter til udlandet og skal have hustrubidrag tilsendt, skal ægtemanden ikke længere kunne trække bidraget fra på sin selvangivelse. Men det er et bidrag, han er pålagt af det statsamt, hvori han bor, og derfor vil det være en urimelighed, hvis sådan en mand hver eneste dag i al evighed skulle gå og bæve for, om konen kunne finde på at flytte til udlandet.